

Дата на връчване : 07/10/2025

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SODNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONES DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUDEUROPSKE UNIE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

1344582

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

6 октомври 2025 година*

„Преюдициално запитване — Член 53, параграф 2 и член 94 от Процедурния правилник на Съда — Изискване за посочване на причините, поради които е необходим отговор от Съда, както и на връзката между разпоредбите на правото на Съюза, чието тълкуване се иска, и приложимото национално законодателство — Липса на достатъчно сведения — Явна недопустимост“

По дело C-549/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд Варна (България) с акт от 30 юли 2024 г., постъпил в Съда на 14 август 2024 г., в рамките на производство по дело

BR

срещу

Директор на Национално тол управление, Агенция „Пътна инфраструктура“,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: А. Kumin (докладчик), председател на състава, I. Ziemele и М. Vošnjak, съдии,

генерален адвокат: R. Norkus,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение в съответствие с член 53, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда,

* Език на производството: български.

постанови настоящото

Определение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури (ОВ L 187, 1999 г., стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 7, стр. 88), изменена с Директива (ЕС) 2022/362 на Европейския парламент и на Съвета от 24 февруари 2022 г. (ОВ L 69, 2022 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 227, 2022 г., стр. 133) (наричана по-нататък „Директива 1999/62“), както и на членове 41, 47 и 48 и член 49, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между BR и директора на Национално тол управление, Агенция „Пътна инфраструктура“ (България) (наричан по-нататък „директорът на Национално тол управление“), по повод на плащането на пътна такса.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 1999/62

- 3 Съгласно член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива 1999/62:
„1. Таксите за ползване са пропорционални на продължителността на ползване на инфраструктурата.

[...]

3. Ако се прилагат такси за ползване по отношение на леките автомобили, ползването на инфраструктурата се предлага най-малко за следните периоди: ден, седмица или 10 дни, или и двете, месец или два месеца, или и двете, и година. Размерът на двумесечната такса не надвишава 30 % от размера на годишната, размерът на месечната такса не надвишава 19 % от размера на годишната, размерът на 10-дневната такса не надвишава 12 % от размера на годишната, размерът на седмичната такса не надвишава 11 % от размера на годишната, а размерът на дневната такса не надвишава 9 % от размера на годишната.

Държавите членки могат да ограничат дневната такса за ползване само до целите на транзитно преминаване.

Държавите членки могат също да предвидят ползване на инфраструктурата за други периоди от време. В такива случаи държавите членки прилагат ставки, съответстващи на принципа за равно третиране на ползвателите, като вземат предвид всички съответни фактори, по-конкретно годишната ставка и ставките за другите периоди, посочени в първата алинея, установените модели на ползване и административните разходи.

По отношение на схемите за таксите за ползване, приети преди 24 март 2022 г., държавите членки могат да запазят ставките, надхвърлящи определените в първа алинея граници, при условие че са били в сила преди тази дата, и могат да запазят съответстващите по-високи ставки за другите периоди на ползване, в съответствие с принципа на равното третиране. Те обаче спазват определените в първа алинея граници, както и трета алинея, от момента на влизане в сила на значително изменени начини за таксуване и не по-късно от 25 март 2030 г.“.

4 Съгласно член 9а от тази директива:

„Държавите членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Директива (ЕС) 2019/520

5 Съгласно член 1 („Предмет и обхват“) от Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 март 2019 година за оперативната съвместимост на електронни системи за пътно таксуване и за улесняване на трансграничния обмен на информация за неплащане на пътни такси в Съюза (ОВ L 91, 2019 г., стр. 45):

„1. Настоящата директива определя условията, необходими за следните цели:

- а) за да се осигури оперативната съвместимост на електронните системи за пътно таксуване в цялата пътна мрежа в [Европейския съюз], селищна и междуселищна, магистрала, главни и второстепенни пътища и различни структури като тунели или мостове и фериботи; както и
- б) да се улесни трансграничният обмен на данни за регистрацията на превозни средства и за собствениците или държателите на превозни средства, за които е установено неплащане на какъвто и да било вид пътни такси в Съюза.

[...]“.

- 6 Член 24 („Уведомително писмо за неплащане на пътна такса“), параграф 2 от тази директива гласи:

„Когато изпраща уведомителното писмо до собственика, до държателя на превозното средство или до идентифицираното по друг начин лице, за което съществува подозрение, че е извършило нарушението „неплащане на пътна такса“, държавата членка, на чиято територия е извършено неплащането на пътна такса, включва, в съответствие със своето национално право, необходимата информация — а именно информация за естеството, мястото, датата и часа на нарушението „неплащане на пътна такса“, заглавието на текстовете от националното право, чиито разпоредби са нарушени, правото на обжалване и на достъп до информация и съответната санкция и когато е приложимо, данни за уреда, който е използван за установяване на неплащането на пътна такса. За целта държавата членка, на чиято територия е извършено неплащане на пътна такса, изготвя уведомителното писмо въз основа на образца, посочен в приложение II“.

Процедурният правилник на Съда

- 7 Член 53, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда предвижда:

„Когато разглеждането на определено дело очевидно не е от компетентността на Съда или когато искане, иск или жалба са явно недопустими, Съдът може във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат и без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение“.

- 8 Член 94 от Процедурния правилник гласи:

„Освен отправените до Съда преюдициални въпроси преюдициалното запитване:

- а) съдържа кратко изложение на предмета на спора и на релевантните факти, така както са установени от запитващата юрисдикция, или поне изложение на фактите, на които се основават въпросите;
- б) възпроизвежда съдържанието на приложимите в случая национални разпоредби и ако е необходимо — релевантната национална съдебна практика;
- в) излага причините, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването или валидността на някои разпоредби на правото на Съюза, както и установената от нея връзка между тези разпоредби и националното законодателство, приложимо в главното производство“.

Българското право

- 9 Член 10, алинеи 1 и 2 от Закона за пътищата (ДВ, бр. 26 от 29 март 2000 г.), в приложимата към спора в главното производство редакция (наричан по-нататък „ЗП“), предвижда:

„(1) За преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние:

1. такса за ползване на платената пътна мрежа — винетна такса за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7; заплащането на винетната такса дава право на едно пътно превозно средство да ползва за определен срок платената пътна мрежа;

[...].

(2) При установено движение по платената пътна мрежа, когато за съответното пътно превозно средство не е заплатена съответната такса по ал. 1, водачът на пътното превозно средство, неговият собственик или трето лице може да заплати компенсаторна такса, в който случай същият се освобождава от административнонаказателна отговорност. [...]

[...]“.

- 10 Съгласно член 10а, алинеи 1 и 7 от ЗП:

„(1) Винетните такси се диференцират в зависимост от срока, за който е платена винетната такса. В зависимост от срока винетните такси биват годишна, тримесечна, месечна, седмична и уикенд и имат валидност от деня, посочен като начална дата при заплащането им. Срокът на валидността на винетните такси се определя с наредбата по чл. 10, ал. 7.

[...]

(7) Винетна такса се заплаща за следните пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса до или равна на 3,5 тона [...]“.

- 11 Член 179, алинея 3 от Закона за движението по пътищата (ДВ, бр. 20 от 5 март 1999 г.), в приложимата към спора в главното производство редакция (наричан по-нататък „ЗДвП“), гласи:

„Водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е длъжима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от [ЗП], се наказва с глоба в размер 300 [български лева (BGN)]“.

- 12 Член 189е от ЗДвП предвижда:

„(1) Актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3—3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3—3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност.

(2) При установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3—3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от [ЗП]. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта.

[...]

(5) При заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от [ЗП] в срока и при условията на ал. 3 и 4 и след постъпване на сумата по сметката на Агенция „Пътна инфраструктура“ [(България)], нарушителят се освобождава от административнонаказателна отговорност за конкретното нарушение по чл. 179, ал. 3—3б, установено в акта за установяване на административно нарушение [...].

(6) Ако таксата по чл. 10, ал. 2 от [ЗП] е заплатена в срока и при условията на ал. 3 и 4, акт за установяване на административно нарушение по чл. 179, ал. 3—3б не се съставя, а когато акт е съставен, не се издава наказателно постановление и производството се прекратява.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 13 На 12 юни 2023 г. в 11,04 ч. BR започва да се движи с превозно средство по път А-2, област Варна—Игнатиево (България), като този път е част от платената пътна мрежа.
- 14 Според Национално тол управление (България) периодът на валидност на електронната винетка за това превозно средство е започнал на 12 юни 2023 г. в 12,05 ч. Ето защо Национално тол управление квалифицира управлението на посоченото превозно средство между 11,04 ч. и 12,05 ч. на същия ден като административно нарушение. BR оспорва наложената му поради това компенсаторна такса пред Административен съд Варна (България), който е запитващата юрисдикция.
- 15 Най-напред, тази юрисдикция отбелязва, че в случая се поставя въпросът дали правото на Съюза допуска национална разпоредба като член 10а, алинея 1, второ изречение от ЗП. В това отношение тя изтъква, че съгласно правилата на тълкуването, заложили в националното право, използваната във въпросния член 10а, алинея 1, второ изречение формулировка предполага, че началният момент на валидност на винетката, независимо от

момента на плащането, е 00 часа на деня на това плащане. Според нея обаче член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива 1999/62 съдържа различна формулировка, която не предвижда такъв момент.

- 16 По-нататък, посочената юрисдикция отбелязва, че въпреки заложените в Хартата принципи и права не е предвидена национална нормативна уредба, даваща възможност на лицата, по отношение на които е установено задължение за заплащане на компенсаторна такса, да възразят пред административния орган, който следователно не е длъжен да отговори на възражението. Според същата юрисдикция на тези лица не е дадена и възможност да оспорят пред съд основанието и размера на тази такса.
- 17 Накрая, запитващата юрисдикция посочва, че размерите на посочената такса и на глобата, предвидени в националното право, не са пропорционални на извършеното нарушение.
- 18 При това положение Административен съд Варна решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
 - „(1) Допустима ли е съгласно член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива [1999/62] национална нормативна уредба като разписаната в чл. 10а, ал. 1, изречение второ от [ЗП], съгласно която „[в] зависимост от срока винетните такси биват годишна, тримесечна, месечна, седмична и уикенд и имат валидност от деня, посочен като начална дата при заплащането им“?
 - (2) Допустима ли е предвид член 41 от [Хартата] национална нормативна уредба като разглежданата в националното право, при която не е предвидено изпълнението от органа или лицето събиращо таксите за пътищата на задълженията му регламентирани в член 24 и приложение II от Директива [2019/520], за изпращането на уведомително писмо до лицето, което при ползването на пътната мрежа не е заплатило предвидената такса, с предвидената в член 24 и приложение II от Директива [2019/520] информация и даването на възможност да посочи какви са причините за неплащането на таксата, и практика на националния орган, съгласно която последният да не отговаря на поставените до него запитвания от ползвателите на пътищата за отмяната на наложените им компенсаторни[...] такси?
 - (3) Допустима ли е предвид член 47, изречение първо и второ, във връзка с член 48 от [Хартата], национална нормативна уредба като предвидената в чл. 189е и 189ж от [ЗДвП], съгласно която при заплащането на компенсаторната такса за движение по пътищата от собственика или водача на лекия автомобил, при установено от административния орган движение на автомобила, без за това движение да е заплатена такса, собственикът/водачът на лекия автомобил да няма право на възражение или жалба срещу определената

му компенсаторна такса нито пред административния орган, нито пред съд?

- (4) Допустима ли е предвид член 49, параграф 3 от [Хартата] национална нормативна уредба, съгласно която размерът на годишната винетна такса да е в размер на 87 лв. ([около] 45 евро), компенсаторната такса за движението на автомобила, без да е заплатена предварително винетна такса, да е в абсолютен размер от 70 лв. ([около] 36 евро), а глобата да е в размер на 300 лв. ([около 155 евро]) [...], без за определянето на размера на компенсаторната такса и глобата да се вземат под внимание размерът на незаплатената такса, продължителността на нарушението, финансовото състояние на собственика на превозното средство или на нарушителя, качеството на предоставяната услуга от администрацията стопанисваща пътя (като качество на пътната настилка, възможност за безпрепятствено придвижване по пътя, маркировка и т.н.)?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 19 Съгласно член 53, параграф 2 от Процедурния правилник, когато разглеждането на определено дело очевидно не е от компетентността на Съда или когато искане е явно недопустимо, Съдът може във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат и без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение.
- 20 Тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.
- 21 Следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоки за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаване на висящия пред тях спор. Основанието за отправяне на преюдициално запитване е не формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а необходимостта от отговор за ефективното решаване на даден правен спор (решение от 26 март 2020 г., *Miasto Łowicz и Prokurator Generalny*, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 22 След като актът за преюдициално запитване е основание за това производство, в самия този акт националната юрисдикция трябва ясно да посочи фактическата обстановка и правната уредба в основата на спора в главното производство и да даде необходимите обяснения за причините да избере разпоредбите от правото на Съюза, които иска да бъдат тълкувани, както и за връзката, която прави между тези разпоредби и приложимото към спора, с който е сезирана, национално законодателство (вж. в този смисъл решение от 4 юни 2020 г., *C.F. (Данъчна ревизия)*, C-430/19, EU:C:2020:429, т. 23 и цитираната съдебна практика).

- 23 Необходимо е да се подчертае също, че съдържащата се в актовете за преюдициално запитване информация трябва да позволява, от една страна, на Съда да даде полезен отговор на поставените от националната юрисдикция въпроси и от друга, на правителствата на държавите членки и на другите заинтересовани да упражнят правото да представят становища, което им е предоставено с член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз. Съдът трябва да следи това право да се зачита предвид факта, че по силата на посочената разпоредба на заинтересованите се съобщават само актовете за преюдициално запитване (вж. в този смисъл решение от 2 септември 2021 г., *Irish Ferries*, C-570/19, EU:C:2021:664, т. 134 и цитираната съдебна практика).
- 24 Тези кумулативни изисквания към съдържанието на преюдициалното запитване са посочени изрично в член 94 от Процедурния правилник, с който запитващата юрисдикция би следвало да е запозната в рамките на въведеното от член 267 ДФЕС сътрудничество и с който тя следва добросъвестно да се съобразява (определение от 3 юли 2014 г., *Talasca*, C-19/14, EU:C:2014:2049, т. 21, и решение от 9 септември 2021 г., *Топлофикация София* и др., C-208/20 и C-256/20, EU:C:2021:719, т. 20 и цитираната съдебна практика). Освен това те са припомнени в точки 13, 15 и 16 от Препоръките на Съда на Европейския съюз към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ С, C/2024/6008), формулирани по същество еднакво с текста на точки 13, 15 и 16 от предходната редакция на тези препоръки, публикувани през 2019 г. (ОВ С 380, 2019 г., стр. 1).
- 25 В настоящия случай актът за преюдициално запитване явно не отговаря на изискванията, установени в член 94, буква в) от Процедурния правилник.
- 26 На първо място, що се отнася до първия въпрос, с който запитващата юрисдикция по същество иска тълкуване на член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива 1999/62, следва да се посочи, че тази юрисдикция само е изразила съмнение по общ начин, че разглежданото в главното производство национално законодателство съответства на правото на Съюза, като основно се е ограничила с констатацията, че формулировката в това законодателство е различна от използваната във въпросния член 7а, параграфи 1 и 3.
- 27 Следва обаче да се отбележи, че правото на Съюза, по-специално член 7а, параграфи 1 и 3 от Директива 1999/62, не урежда въпроса за точния момент, считано от който плащането по електронен път на такса за ползване дава право на дадено пътно превозно средство да използва съответната пътна инфраструктура за определен срок.
- 28 При това положение и при липса на допълнителни уточнения от запитващата юрисдикция относно естеството на съмненията ѝ в това отношение и относно конкретната връзка, която установява между посочения член 7а, параграфи 1 и 3 и приложимото в главното производство

национално законодателство, преюдициалното запитване не позволява да се разберат с необходимите яснота и точност причините, поради които тази юрисдикция счита, че посоченият член 7а, параграфи 1 и 3 може да не допуска такова законодателство, и следователно да се даде полезен отговор на поставения въпрос.

- 29 На второ място, що се отнася до втория, третия и четвъртия въпрос, с които запитващата юрисдикция иска тълкуване на членове 41, 47 и 48 и член 49, параграф 3 от Хартата с оглед на предвидената в българското право компенсаторна такса, следва да се припомни, че съгласно член 51, параграф 1 от нея разпоредбите на Хартата се отнасят за държавите членки единствено когато те прилагат правото на Съюза. Понятието „прилагане на правото на Съюза“ по смисъла на последната разпоредба предполага съществуването на връзка между правния акт на Съюза и съответната национална мярка, надхвърляща сходството между разглежданите области или непрякото въздействие на едната от областите върху другата (вж. в този смисъл решение от 3 април 2025 г., *Swiftair*, C-701/23, EU:C:2025:237, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 30 В случая следва да се констатира, че правото на Съюза, и по-специално Директива 1999/62, не предвижда съществуването на такава такса. По-конкретно, макар член 9а от тази директива да предвижда в частност, че държавите членки определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по тази директива, посочената директива не съдържа никаква разпоредба във връзка с компенсаторна такса като разглежданата в главното производство, чието заплащане може да освободи водача на пътно превозно средство от административна отговорност за неплащането на винетна такса.
- 31 В допълнение, когато в рамките на втория въпрос запитващата юрисдикция подчертава, че органът или лицето, събиращ(о) таксите за пътищата, има задълженията, регламентирани в член 24 от Директива 2019/520 и приложение II към нея, тази юрисдикция не посочва по никакъв начин връзката, която според нея съществува между задълженията относно уведомителното писмо за неплащане на пътна такса и националната правна уредба, установяваща посочената компенсаторна такса.
- 32 Във всеки случай се налага изводът, че член 24 от Директива 2019/520 и приложение II към нея, които са посочени от запитващата юрисдикция във втория въпрос, се прилагат спрямо трансграничните положения, както ясно личи от член 1 от тази директива. Изглежда, че нищо в акта за преюдициално запитване обаче не позволява да се установи, че спорът в главното производство има връзка с държава членка, различна от Република България.
- 33 При това положение, тъй като в преюдициалното си запитване запитващата юрисдикция не е посочила връзката, която е установила между

приложимото към спора в главното производство национално законодателство и релевантните разпоредби от правото на Съюза, във вида, в който е отправено, това запитване не позволява да се установи, че разглежданото в главното производство положение има отношение към прилагането на правото на Съюза. Съгласно практиката на Съда обаче в такъв случай Съдът няма компетентност да го разгледа и посочените разпоредби на Хартата сами по себе си не биха могли да учредят такава компетентност (вж. в този смисъл решение от 3 април 2025 г., *Swiftair*, C-701/23, EU:C:2025:237, т. 30 и цитираната съдебна практика).

- 34 Следователно, що се отнася до исканото тълкуване на Хартата, трябва да се приеме, че при това положение Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора си на отправените му втори, трети и четвърти въпрос. С оглед на всички изложени съображения настоящото преюдициално запитване е явно недопустимо в своята цялост на основание член 53, параграф 2 от Процедурния правилник.
- 35 Следва обаче да се припомни, че запитващата юрисдикция си запазва възможността да отправи ново преюдициално запитване, като представи на Съда всички данни, които да му позволят да се произнесе (вж. в този смисъл решение от 11 септември 2019 г., *Călin*, C-676/17, EU:C:2019:700, т. 41 и цитираната съдебна практика).

По съдебните разноски

- 36 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Преюдициалното запитване, отправено от Административен съд Варна (България) с акт от 30 юли 2024 г., е явно недопустимо.

Подписи

